

později se stane, a že tím vystoupí teprve otázka ručení žalobce nebo dovolatelčina. Toho nelze schváliti. Bylo zjištěno, že žalobce pobíral svou mzdu jako truhlářský mistr právě v měsících, za které žaloval mzdu, ve lhůtách delších než čtyřnedělních, totiž měsíčně, platil tedy o něm předpis §u 1 odstavec druhý cís. nařízení ze dne 8. července 1898, čis. 120 ř. zák. a proto podle §u 1 odstavec prvý téhož nařízení zustala v platnosti dovolatelčina povinnost, v §u 234 odstavec prvý zákona ze dne 25. října 1896, čis. 220 ř. zák. uvedená, ale pak se také nevztahuje na strany předpis §u 237 písm. a) tohoto zákona ve znění §u 3 zákona ze dne 12. srpna 1921, čis. 336 sb. z. a n. podle kterého v jednom roce nesmí býti zaměstnavatelem více sraženo, než-li činí předpis za jeden a půl berního roku a podle kterého srážka není přípustná, nepřesahují-li příjmy zaměstnanců nezabavitelného minima existenčního, kterýchžto předpokladů u žalobce není. Práví-li dovolatelka ještě v dovolání: »že tu nejde o obyčejnou pohledávku«, a trvá-li ještě na svém právním názoru, že jde o započtení, nemůže to soudům brániti, aby neužily zákonitého pravidla správného a by poznaly, že dovolatelkou bylo proti žalobnímu nároku také namítáno, že jest ne-li celý, aspoň nějaká jeho část z tohoto důvodu nesplatná, poněvadž dříve musí býti z něho zadržena, dotyčně zaplacená osobní daň z příjmů, že z tohoto důvodu podle §u 234 zákona ze dne 25. října 1896, čis. 220 ř. zák. dovolatelce jest zakázáno, aby na tuto daň vypadající částku žalobci vyplácela. Není tomu na přič okolnost, že tato daň nebyla ještě žalobci předepsána, neboť pak jest podle §u 234 odstavec třetí onoho zákona zadržeti tu částku v jaké byla před tím vyměřena tato daň. Pak je v dalším vadnou neúplností odvolacího řízení, že v něm nebyl proveden důkaz o tom, zdali výpočet srážek, dovolatelkou učiněný, je správný, správněji řečeno, že nebylo zjištěno, jaký zdanitelný příjem žalobcův může tu pro výši srážek přicházeti v úvahu. Ale tu nebude také potřebí zjistiti právní povahu tohoto příjmu, totiž zda-li, pokud by podléhal dovolatelkou odečítané dani z příjmu, byl skutečně příjmem měsíčním, tedy zdali a pokud o něm platí § 1 cís. nař. ze dne 8. července 1898, čis. 120 ř. zák., pokud se týče nejde-li jen o proměnlivé příjmy (§ 1 II uvedeného cís. nař.), na které by se předpis §§ 234 a 235 zákona ze dne 25. října 1896, čis. 220 ř. zák. vůbec nevztahoval. Podle toho nebylo zjištěno, mnoho-li by v tomto případě dovolatelka vůbec mohla zadržeti a to také nikoli ze kterých, předpisu §u 234 cit. zák. podléhajících stálých příjmů žalobcových.

Čís. 3827.

Pachtovní smlouva o koncesi smrti pachtýře vůči jeho pozůstalosti nezaniká. Lhostejno, že živnostenský úřad nevzal na vědomí prohlášení vdovy, že bude v koncesi pokračovati.

(Rozh. ze dne 6. května 1924, Rv I 597/24.)

Žalovaná byla majitelkou dolu a zároveň majitelkou koncese hostinské a výčepnické. V roce 1917 zpachtoval koncesi Stanislav Č.,

jenž byl též správním úřadem schválen. Stanislav Č. zemřel dne 7. února 1922, načež majitelka domu ohlásila magistrátu, že převezme provozování živnosti do vlastní režie, kdežto vdova po zemřelém Stanislavu Č-ovi oznámila správnímu úřadu, že v základě vdovského práva bude pokračovati v provozování živnosti na podkladě pachtu koncese, pachtící majitelce domu. Všechny tři administrativní stolice souhlasně nevzaly na vědomí oznámení vdovy proto, že vdovu p o p a c h t ý ř i koncesované živnosti nelze na roveň klásti vdově po majiteli koncese po rozumu Šu 56 odst. IV. živn. ř. Pozůstalost po Ladislavu Č-ovi domáhala se na žalované, by byla uznána povinnou, dodržeti a splniti pachtovní smlouvu se Stanislavem Č-em, provozování živnosti hostinské a výčepnické také vůči pozůstalosti, zejména že je povinna zpět vzíti oznámení magistrátu po smrti Stanislava Č-a toho obsahu, »že zamýšlí živnost hostinskou a výčepnickou v základě koncese jí v roce 1914 udělené provozovati ve vlastní režii a nikoliv pachtýřem jako dosud«. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Žalující strana odvozuje žalobní nárok především z práva občanského, nanejvýš dědického podle Šu 1116 a) obč. zák. Předmětem pachtovní smlouvy jest v projednávaném případě koncese, tedy právo ryze osobní, které vtiskuje také pachtovní smlouvě ráz práva osobního, takže obligační poměr zaniká smrtí stran smluvních (§§ 531, 918 prvotní doslov a § 1448 obč. zák.). Tomu nasvědčuje i předpis Šu 19 odstavec třetí živn. ř., dle něhož může živnostenský úřad jen z důležitých příčin povolit, by živnost hostinská byla propachtována. Osobní povaha práva pachtovního, jehož předmětem jest koncese, jest tudíž důsledkem osobní povahy koncese jako práva individuálního, které smrtí zaniká; ani vdova po majiteli koncese, která dovolává se práva, příslušejícího jí dle Šu 56 živn. ř., neodvozuje své právo z universální sukcese, nýbrž uplatňuje vlastní právo vdovské, nikoli dědické. Zemřel-li pachtýř koncese, zaniká jeho smrtí pacht, který se vázal jen na osobu pachtýře, zvláště schváleného úřadem živnostenským. Ryze osobní povaha koncese je jasně vyslovena v Šu 56 živn. ř., dle kterého smrtí majitele koncese zaniká a dědic neb odkazovník musí se domáhati koncese nové, hodlá-li v živnosti zemřelého pokračovati. Tato osobní povaha koncese, vystupující na straně majitele koncese, má za následek, že i dispozice s koncesí, pokud ji zákon dopouští, zejména propachtováním nebo zřízením náměstka (§ 19 odstavec třetí živn. ř.), kterážto dispozice jest vázána určitými podmínkami a jeví se vlastně výjimkou z pravidla, že koncese se provozuje osobně, jest obmezena jen na osobu pachtýře nebo náměstka; právo pachtýřovo spočívá na osobním vztahu majitele koncese k pachtýři a na jeho způsobilosti, pachtýř neprovozuje samostatného oprávnění živnostenského, což vtiskuje právu jeho ráz práva neděditelného, jak to bylo zřejmé vysloveno v prvotním doslovu Šu 918 obč. zák. Tak jako koncese sama nepatří do pozůstalosti, ani pachtovní práva ke koncesi nejsou předmětem právní dispozice pachtýřovy, zejména pořizování a nelze taková práva pachtovní čítati k pozůstalostnímu jmění. Z pozůstalostních spisů ostatně je zřejmo, že, ač zůstavitel pořídil o pachtovních právech ke koncesi, nebyla vůbec do

inventáře pojata. Z úvah těch plyne, že všeobecná zásada Šu 1116 a) obč. zák., že smrtí nezaniká nájemní poměr, doznává výjimky, když běží o právo osobní, jaké mají na zřeteli ustanovení §§ 531 a 1448 obč. zák., jakož i prvotní doslov Šu 918.

N e j v y š š í s o u d uznal dle žaloby.

D ů v o d y:

Dovolání, pokud uplatňuje jako dovolací důvod nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), jest opodstatněno. Odvolací soud zamítl žalobu z důvodu, že prý smrtí Stanislava Č-a jeho pachtovní právo koncese, jsouc čistě právem jen osobním, zaniklo a na pozůstalost nepřešlo. Tento názor odvolacího soudu nelze uznati správným. U pachtovních smluv, jež mají za předmět živnostenskou koncesi, dlužno rozlišovati pachtovní smlouvu samu a její schválení živnostenským úřadem (§ 19 odstavec třetí a § 55 živn. ř.). Jen toto schválení živnostenským úřadem jest čistě osobní, to jest uděluje se podle osobních vlastností a způsobilostí pachtýře (§ 55 odstavec druhý živn. ř.). Pachtovní smlouva sama, pokud jako v případě, o který se jedná, není v ní nic jiného ustanoveno, není vázána na osobu a následkem toho platí i o ní ustanovení Šu 1116 a) obč. zák., že se smrtí pachtovní smlouva neruší. Proto nezanikla také pachtovní smlouva o koncesi se žalovanou smrtí Stanislava Č-a, smlouva trvá a přešla na pozůstalost (§§ 531, 547 obč. zák.). Příklad, o který se jedná, nelze stotožňovati s případem, kde zemře majitel koncese, čímž zaniká (§ 56 živn. ř.) také živnostenské oprávnění a, protože zanikl předmět pachtu, ruší se i pachtovní smlouva (§ 1112 obč. zák.). Nezanikla pachtovní smlouva se žalovanou ani tím, že živnostenský úřad odepřel vzítí na vědomí, že pozůstalost chce v pachtovním právu zůstavitele pokračovati. Takové odepření vzetí na vědomost, které by podle Šu 1447 obč. zák. vedlo k zániku pachtovního práva, nenastalo, neboť, jak ze spisů vidno, pozůstalost o pokračování v pachtu u živnostenského úřadu dosud nezakročila. Okolnost, že živnostenský úřad nevzal na vědomí oznámení pozůstalé vdovy, že bude vdovským právem (§ 56 odstavec čtvrtý živn. ř.) pokračovati v pachtovním právu manželově, nepadá na váhu v tomto sporu, ježto se v něm nejedná o dodržení pachtovní smlouvy vůči vdově, nýbrž vůči pozůstalosti. Z toho, co uvedeno, plyne, že pachtovní smlouva, o jejíž dodržení vůči pozůstalosti se jedná, smrtí Stanislava Č-a nezanikla a protože ani žádným ze shora uvedených důvodů a, což ještě jest uvést, ani výpovědí zrušena nebyla, smlouva trvá. Žalovaná jest proto povinna smlouvu plniti a jest povinna, ježto oznámením u živnostenského úřadu, že bude sama živnost provozovati, smlouvu porušila, oznámení toto vzítí zpět.

Čís. 3828.

Závodní výbory (zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 330 sb. z. a n.).

Ku stížnosti na rozhodčí komisi pro propuštění zaměstnance jest oprávněn toliko závodní výbor, nikoli propuštěný zaměstnanec.